

Crítica*

cançó

Pere Pons

Soledat que embolcalla

Sotto voce, sense estridències

ni salves de victòria, el gènere de la cançó segueix endavant encara que els enquistadors de l'oficialitat instaurada ho ignorin a plena consciència. Una prova més és l'espectacle Sola com el poeta, amb què la cantant-actriu Ester Formosa va exhaurir localitats a la Sala Beckett. Un muntatge amb direcció escènica de Joel Joan imusical de Maurici Villavecchia, que després de veure's a la Sala Tallers del Teatre Nacional i ara a la sala de Gràcia iniciarà gira per Itàlia, Portugal, Cuba i Turquia.

Tot i que el nom de la proposta neix del disc que Formosa va destinar a les cançons de Jordi Guardans (K Indústria, 2006), el directe va molt més enllà amb versions i poemes que permeten a l'artista desplegar el seu ampli ventall de recursos escènics. Concebut com un concert teatralitzat, la soledat invocada esdevé una sensació

Ester Formosa aconsegueix la comunió amb el públic

embolcadora i còmplice en la qual emissors i receptors estableixen un sol cos. La comunió s'assoleix gràcies a l'ofici escènic de Formosa en una primera part càlida, sensual i evocativa, com correspon a la lírica neocostumista de Guardans, que assoleix un crescendo exultant a partir del segon tram del concert. Tant la llibertat dels excel·lents músics en joc –Maurici Villavecchia (piano), Horacio Fumero (contrabaix) i Matthew Simon (trompeta)– com les recreacions de poemes del seu pare, Feliu Formosa – La casa solitària, Balla amb mi–, la reivindicació de Charles Trénet –Bum!– i dos referents directes a Leo Ferré (Thank you satan –amb Carles Rebassa–) i Ovidi Montllor (Perquè vull –amb Adolfo Osta–), li permeten exhibir les millors armes de la seva seducció escènica. I coma cirereta, una immortal Veles e vents. Si això és la soledat, qui necessita companyia?

***Ester Formosa**. SALA BECKETT. 10 DE FEBRER.